

” MÁR NEM VAGYOK NAIV, CSERFES HÚSZÉVES ”

Már nem az a cserfes és álmodozó húszéves, aki a Moszkva tér és a Kontroll idején volt, hanem három kisgyerek boldog anyukája. **Balla Eszterrel** pályáról, szakmáról, gyerekekről, iskolakeresésről, gyerekségekről és felnőttégekről beszélgettünk, mindarról, ami mostanában meghatározza az életét.

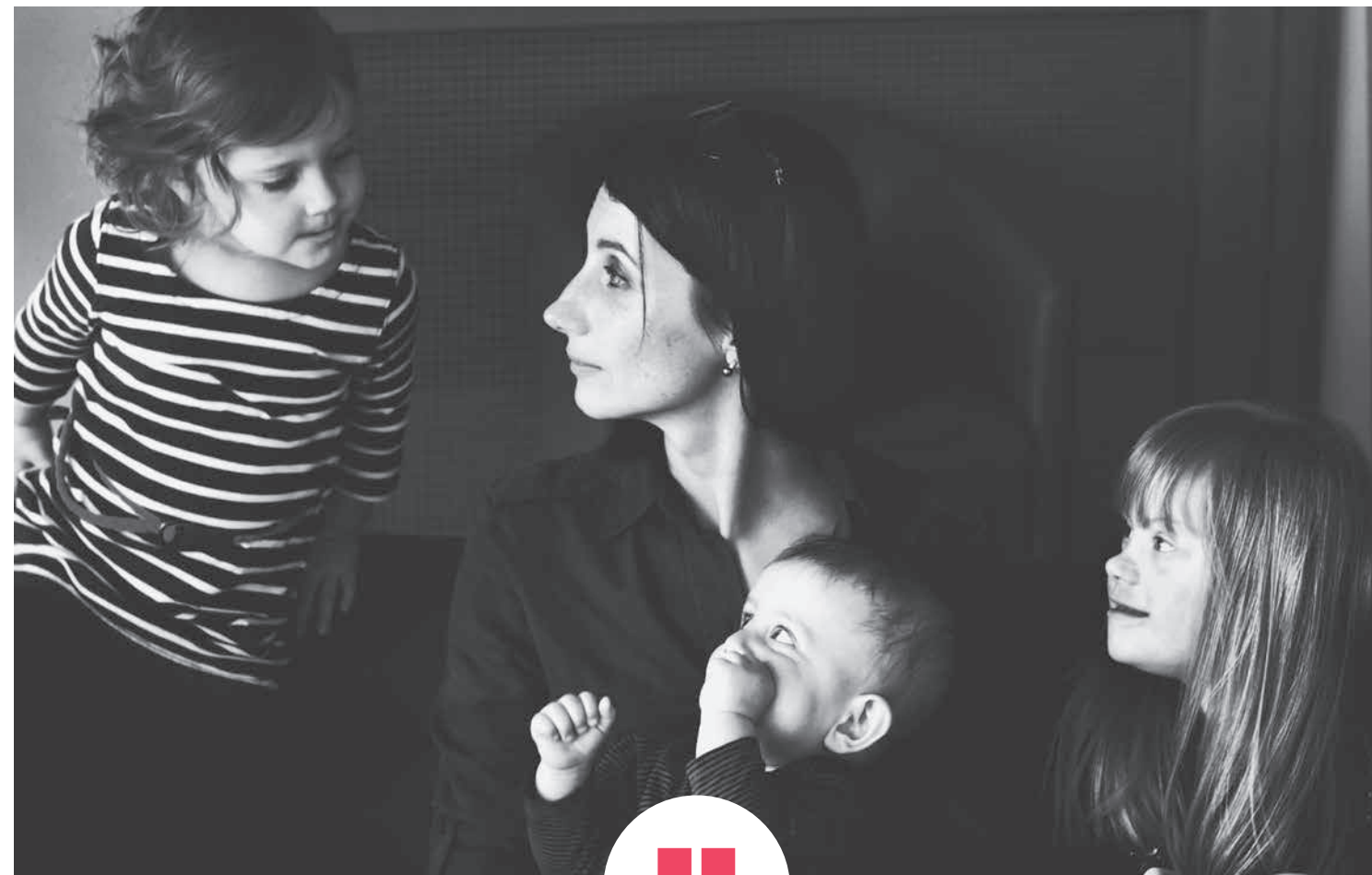
Szöveg - Fazekas Zsuzsa / Kép - Trokán Nóra

♦ – *Mikor érezted, hogy elkezdődik az igazi felnőtt életed?*

– 24 éves koromban hoztam meg az első komoly döntésemet, amikor eljöttem a kaposvári színházból. Pedig jó volt nekem ott, már klassz szerepeket kaptam, mégis elvágyódtam. Addig szinte semmiben nem én döntöttem, még a színművészeti sem az én választásom, nem a saját kitaposott utam volt, a tanárim javasolták, azt mondták, biztos jó lesz nekem. A főiskolán még ímndig burokból éltem, koleszban laktam. Egy színművészeti különben is 0-24-ben dolgozik, és csak aludni jár haza. Nem éreztem se magányt, se azt, hogy nekem itt valamilyen nagy felnőtt életet kellene élnem. Aztán Kaposvár után, amikor Pestre költöztem, még nem nagyon várt engem itt semmi, munka után kellett néznie és elkezdtem kapni az első szakmai pofonokat. Nehéz, de fontos időszak volt, akkor éreztem először, hogy a kezembe kell vennem a sorsomat, hogy a dolgok nem maguktól történnek. Ez volt a közös életünk kezdete is Danival.

– *Hogyan változott meg az életetek a gyerekek születése után?*

– A felelősség eleinte szinte sokkolt, de hát fel kell nőni. A sokadik kruppnál már nincs halálfélelmed, már tudod, hogy mit kell csinálni. Egy teljesen más ember leszel. De az, hogy mellettem van egy társ, elmondhatatlanul sokat jelent, minden sokkal könnyebb. Mióta gyerekeink vannak minden, ami velük kapcsolatos, a terhességtől a születésen át, az egész gyerektéma az, amiről azt érzem, hogy igazán az enyém. Ha a gyerekeimre nézek, mérhetetlen büszkeség tölt el. Ők az én első és legigazibb produktumaim! Nekik akarok megfelelni, hozzájuk szeretnék felnőni, és ez annyira jó érzés! Szeretnék velük nagyon jóban lenni később is, azt szeretném, ha úgy éreznék és gondolnák, hogy milyen vagány és jó anyjuk van. És vannak pillanatok, amikor vissza lehet menni gyerekebe. Például amikor olyan darabokban játszom, ahol a közönség 7-től 10-ig visít a nevetéstől és hülyéskedik a takarásban. Szerencsére tényleg olyan a hivatásom, ahol egy kicsit lehet gyerekeknek maradni.

– *A pályádat, az ismertségedet a Moszkva tér indította el, mi van a filmzéssel?*

– Időnként elhívják castingokra, de nincsenek filmes munkáim. Régebben ez nagyon megviselt volna, korábban tényleg meghaltam attól, ha valami nem sikerült, amit nagyon szerettem volna. A depresszió mély bugyraiba tudtam kerülni, de ez mára teljesen megváltozott. Most, ha nem kapok meg egy szerepet, azt gondolom, legalább több időm lesz a gyerekekkel, majd jön a következő. A fontosságai sorrend erősen megváltozott. Nagyon szerencsés, hogy nem én vagyok a pénzkereső a családban, megtehetem, hogy csak azt vállalom el a három gyerek mellett, ami optimális, ami kell ahhoz, hogy dolgozzam és jól érezzem magam, de közben oda tudjak figyelni a gyerekekre, velük tudjak lenni. Most iskolát kellett keresnem Emmának, ami egy iszonyú nagy kör. Már két éve foglalkozom ezzel, Adélnak óvoda kell, Palkó még otthon lesz velem jövőre. Ezeket mind ki kell találni és kézben kell tartani.

– *Most már, hogy hárman vannak, hogy alakulnak az egyensúlyok közöttük?*

– Ez hullámzó, volt egy pont, amikor mindegyik féltékeny volt az összes többire, de mintha ez már csillapulóban lenne. Palkó most nyolc hónapos, nemrég ő is elkezdte kinyitni a kis szemét, föleszmélni, és voltak időszakok, amikor nem viselt el rajtam kívül mást. Emma is érzékeny szakaszba ért és nagyon erősen reagált, ha mással foglalkoztam, Adélról nem is beszélve, mert ő borzasztó anyás, ő elvan azzal, ha egész nap simogatja az arcát. Egyébként nagyon aktív kislány, de ilyenkor olyan, mintha a töltőre rácsatlakozna egy kicsit, aztán megy is tovább. Annyira csodálatos közeg, hogy belőled vannak és mindegyik teljesen más ember! Palkó érkezése bandázást indított el a lányok között, onnantól nagyon jóban lettek. Felfokozottan működnek együtt, ezt Adél generálta, de Emma nagyon élvezi, teljesen felpörög tőle. Palkó érkezésekor rettegtem Adél féltékenységétől, mert úgy gondoltam, hogy Emma már rutinos, de pont fordítva történt.

„ANNYIRA
CSODÁLATOS,
HOGY BELŐLED
VANNAK
ÉS MINDEGYIK
TELJESEN
MÁS EMBER!”

Adél ugrált és sikítózott örömében, amikor az öccsét hazahoztuk a kórházból. Mindenki mondta, hogy három gyereknél egy mindig ki van közösítve és nehéz középsőnek lenni. Tudom, hogy ezek létező dolgok, de mindegyikükkel nagyon foglalkozom együtt is, külön is, ennél többet nem tehetek. Van egy nagyon szuper segítségem, egy bábiszitter, aki gyakran jön, nagyon szeretik a gyerekek és én is nagyon jól kijövök vele, remek csaj és a nagyszülők is sokat segítenek.

– **Elkezdte újra játszani, ez mennyire intenzív most?**

– Igen, visszamentem dolgozni, elég jó munkákat kaptam, szabadúszó vagyok, de a régi darabjaimat is visszavettem a Madáchban. Nyáron lesz egy bemutatóm egy háromszereplős darabban Orlai Tibor felkérésére Szentendrén, ezt aztán bevisszük a Belvárosi Színházba.

– **Milyen szakmai újdonságokat hozott ez az új időszak?**

– Januárban egy Agatha Christie-darabot próbáltam, ami különösen azért nagyon izgalmas, mert az évek óta futó előadásokban mindig huszonéves fiatal lányokat játszom, és ez végre egy korombeli szerep, egy érett nő, aki már máshol tart az életében. A darabot Szente Vajk rendezte, aki egy biztos pont, nagyon jó vele dolgozni. Nem egy naiv, cserfes húszévest kell eljátszanom, és ez most annyira jólesik! Végre ugrottam egyet korban és nem is szeretnék már ilyen nagyon fiatal szerepeket játszani, nehezemre esik visszamenni az időben. Ez tényleg megvolt, szeretnék rajta már túllépni.

– **Hogy sikerült iskolát találnod Emmának, mik voltak a fő szempontjaid?**

– Emma egy speciális iskolába megy ősszel. A választásban sok más mellett az is fontos volt, hogy az iskola ne a világ másik végén legyen, de a mi esetünkben ez azért is nehéz, mert nagyon szűkített körben gondolkodhatunk. Ráadásul az óvoda is „feltette a léceket”, mert olyan szerencsénk van, hogy Emma egy támogató, figyelmes, nagyszerű közegbe, egy csodálatos óvodába járhat, amit nagyon szeret. Év végén, amikor odaadják a rajzokat, a gyurmaállatokat és sólisztfigurákat, mi már messziről felismerjük Emma senkiével nem összehasonlítható műveit. Tudod, az az érdekes ebben az iskolakérdésben, hogy minél több információt szereztem, annál inkább

elbizonytalanodtam. Mert igazából minden úgyis a gyakorlatban derül ki. Amikor rájöttem, hogy nem tudok mindent kontrollálni, nem görcsöltem rajta tovább. Megkerestük azt a helyet, ami optimális, amiről azt gondolom, és érzem, hogy jó lehet Emmának. A keresés kapcsán alkalmam volt több lehetőséget és intézményt is megnézni. Arra jutottam, hogy mindent nem lehet betenni egy nagy zsákba. Vannak, akik az integrált oktatásban hisznek, amiben tényleg nagyon sok előrelépés történt az elmúlt 20 évben, a rendszer mégis rengeteg hiányossággal küzd, de léteznek jó példák, mások a specializált iskola hívei. Mindezt úgyis a gyerek egyéni igényei szabják meg. Hatalmas döntés, óriási felelősség és túl nagy probléma ez minden szülőnek, nehéz belülről reálisan és tisztán látni és aztán a legjobban, a legfelelősebben dönteni. Mivel minden gyerek más, és másra van szüksége, mi Emma esetében egy speciális iskola mellett döntöttünk. Úgy látom, hogy a többségi iskolákban a fogyatékos gyerekekre többnyire nincs kapacitás, rájuk nincs felkészülve a rendszer. Ezért fordulhat elő olyan is, hogy a gyerek ugyan jelen van, de nem vonják be semmibe. Ami az integrációt illeti, azt gondolom, hogy mi, a családja integráljuk őt az életbe, vannak testvérei, akik egészségesek, mindenhová elmegyünk a bábszínháztól, a piacon át koncertekig, Emma az apjával moziba jár, barátokkal találkozunk, mindenben ugyanúgy részt vesz, mint a többiek. Fontos, hogy megtanuljon olvasni, írni, de ami még fontosabb, hogy jól érezze magát a világban. ♦